

Mu!

Narrativa, 446

David Safier

Mu!

Traducció de Michael Steinmetz i Carlota Vallès

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *Mu'*

© 2012 by Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg
Il·lustracions d'Oliver Kurth

Primera edició: octubre del 2013

© de la traducció: Michael Steinmetz i Carlota Vallès, 2013

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Egedsa
DL: B. 20.703-2013
ISBN: 978-84-9787-890-6

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

Per a la Marion, en Ben i en Daniel – Mu!
I també per a en Max – Bub-bub!

«Mu!» pot significar tantes coses. Si, per exemple, una vaca normal i corrent com jo mugeix amb pànic pot voler dir: «El granger torna a tenir les mans fredes» o «Ajuda, el granger condueix begut la segadora», o fins i tot: «Oh no, volen castrar el nostre toro!».

Nosaltres, les vaques, podem mugir totes enfadades: «Coi de tanca elèctrica!», o si volem maleir algú: «Nens, pareu ja de riure-us dels nostres toros», o senzillament perquè som molt felices: «Herba, sol i cap tènia al cos, què més es pot demanar?».

Evidentment també som capaces de mugir quan estem tristes: «La meva mare s'ha mort», també si ens preguntem coses: «Què deuen fer els humans amb el cos de la mama?», i per mostrar el nostre escepticisme: «Això del Big Mac de què parla el granger no fa gens de bona pinta».

Fins i tot podem mugir filosòficament mentre remuguem al prat: «En què pensava la nostra creadora, la deessa vacuna Naia, quan va crear els humans? O el coi de mosques? Seria molt més bonic si en lloc de mosques ens

rodegessin papallones de colors. O si com a mínim les mosques tinguessin bon gust. El millor seria, evidentment, papallones amb bon gust».

I de vegades, sí, de vegades les vaques mugim profundament escandalitzades.

Com jo, quan vaig fer el mugit més espantós de ma vida. Va ser aquella tarda de primavera: era al prat, veia com s'anaven acostant els núvols foscos i no volia esperar que el granger portés el ramat a l'estable. Últimament aquell burro s'havia descuidat sovint de nosaltres. Ja no era el que havia estat: cada vegada bevia més aquell líquid que la grangera —feia temps que no la vèiem— anomenava «aiguardent de merda», i remugava paraules estranyes com ara quotes de llet, subvencions agràries i prostatitis.

En tot cas, com que no tenia ganes de tornar-me a mullar, vaig tornar trotant a l'estable i alla em vaig adonar que l'amor més gran de la meva vida, el toro negre Champion, ja era al seu box. En veure'l, vaig mugir la frase que a cap vaca li agrada mugir al seu estimat:

—Digues: estàs muntant la Susi?

En Champion va girar bruscament el cap, em va mirar un instant espantat i després va balbotejar:

—Això... això no és el que sembla, Lolle!

Sí, les vaques també podem mugir excuses idiotes.

—Estàs plantat darrere seu i li tens les potes del davant al llom. Què significa, si no? —vaig dir amb veu tremolosa.

Amb aquella imatge vaig tenir la sensació que el cor se'm trencava en mil bocins. Al mateix temps que se m'encongien els quatre estómacs, per no parlar del rumen.

—Lolle, t'ho puc explicar tot —em va prometre en Champion amb la seva meravellosa veu greu, i em va mi-

rar amb els seus ulls encara més meravellosos, negres i profunds.

Segurament la seva mirada m'hauria trasbalsat com ho havia fet sempre si no hagués estat perquè estava damunt de la Susi. Aquella vaca fastigosa tenia moltes qualitats negatives: era astuta, creguda i —això era el pitjor de tot—increïblement guapa. Molt més que jo. La Susi era una vaca robusta amb un pelatge lluent, i en veure-li el braguer fins i tot alguns toros havien acabat de cap a la tanca elèctrica. En canvi, el meu pelatge blanc i negre era mat, no hi havia res en el meu cos que m'empenyés a observar-me amb fruïció durant hores en un bassal. I cap toro no havia sortit mai del bon camí a causa del meu braguer.

La Susi ja feia temps que s'havia fixat en en Champion, però jo confiava que el seu amor per mi seria més fort que les seves arts de seducció. Molt endins, naturalment, sabia que era una ingènua, tot i que ingènua és una manera amable de dir-ho, i porca estúpida encara és massa fluix. (I mira que els porcs ja en són, ja, d'estúpids; es pensen que el món només està format per la nostra granja, mentre que les vaques des del prat podem mirar fins als arbres de la fi del món. Fins a aquells arbres que no es poden traspasar, ja que al darrere hi ha un precipici, per on caus durant dies fins a anar a parar finalment a la llet infinita de la perdició).

Tot i que la Susi tenia un braguer molt més atractiu que el meu i l'escena era explícita, confiava amb tot el cor que en Champion digués la veritat. Que realment no fos el que semblava i em pogués donar una explicació convincent de tot. Si no ho podia fer, el meu gran somni s'hauria trencat. Aquell somni que tenia des de l'estiu passat: ales-

hores encara era una vaca jove, havia nascut feia dos estius, i el meu cor estava intranquil. Ansiava saber quin era el sentit de la vida, però quan ho preguntava a les vaques velles del prat només em responien: «Menjar herba és ben exquisit».

Aquella resposta no em satisfia gens ni mica. La vida, pensava, havia de ser alguna cosa «més que menjar herba, ruminar i explicar a les altres vaques la gran tifa que havia fet.

Un dia molt calorós dues efímeres em van ensenyar precisament què podia significar aquest «més». De bon matí vaig ser testimoni de com sortien d'un petit bassal d'aigua de pluja. Aquests dos petits éssers semblaven realment fràgils durant els primers minuts en aquest món. Ja en aquesta edat tan prematura les dues mosques es van sentir atretes l'una per l'altra. Vaig decidir observar-les i els vaig posar el nom de Sol i Solet. Aquells dos éssers tendres es van passar tota la infància voletejant junts, és a dir, aproximadament una mitja hora.

Al migdia es van convertir en mosques adultes. El Sol va fecundar la seva Solet en un procés durant el qual vaig apartar la mirada per decència. Van tenir fills. Un miler. I em va semblar millor renunciar a posar-los nom a tots.

Les dues efímeres van pujar els petits amb amor, fins i tot quan era cansat, sobretot a la tarda, quan el miler de fills es van convertir en adolescents —sembla que aquesta és una etapa de la vida en la qual un no acaba d'estar del tot en possessió de les seves facultats mentals.

Finalment, a la tarda els fills es van fer adults. A partir d'aquest moment el Sol i la Solet van gaudir de la seva vida plegats i feien excursions a altres bassals. A la posta de sol la seva vida va esdevenir realment feixuga, però d'una manera agradable i satisfactòria, ja que ajudaven els seus

fills a cuidar el milió de néts. Quan va sortir la lluna els dos amants van volar esgotats per l'edat, però feliços i ala amb ala, fins a caure a terra. Allà es van adormir a poc a poc, il·luminats per la llum dels estels, amb les ales tendrament entrecruades.

Després d'haver vist això, ho sabia: jo també volia viure una vida com aquella.

Evidentment una mica més llarga.

I amb uns quants fills menys.

I també podia renunciar perfectament que caigués una tifa de vaca sobre el meu cos mort, tal com els va passar a ells. A part d'això, la meva vida havia de ser com la seva. I sempre havia pensat que en Champion seria el meu Sol.

Però ara el meu somni estava a punt de trencar-se, si no era que en Champion tenia realment una explicació creïble per justificar per què estava damunt de la Susi.

—Lolle, ha passat —va començar— que a la Susi li picava l'esquena i m'ha preguntat si l'hi podia rascar.

Aquella no era l'explicació creïble que esperava.

—Tan ximple et penses que sóc? —vaig preguntar, mentre em notava les primeres llàgrimes als ulls.

En Champion no sabia què respondre.

—Bé, és evident que no et considera gaire llesta —va somriure la Susi.

Era evident que es divertia provocant-me. Però jo no li volia donar la satisfacció d'enfurismar-me o —encara pitjor— de plorar davant seu. Així que vaig respirar fondo i vaig contenir les llàgrimes amb una força sobrevacuna.

—En canvi, segur que valora la teva intel·ligència —vaig respondre molt serena

—És evident.

—I la teva personalitat.

—Així és.

—Per això s'està inclinant sobre el teu cul.

La Susi va agafar aire molesta. Aleshores en Champion es va dirigir a mi:

—Lolle, això no significa res per a mi... —va dir, amb aire penedit.

—Ah, moltes gràcies! —li va etzibar, ofesa, la Susi.

El fet que li sabés greu ser-me infidel era per desgràcia en aquell moment només un petit consol per a mi.

—Ja ho saps, nosaltres, els homes, no ens ho prenem gaire seriosament, això de fer l'amor amb una dona... —va intentar tranquil·litzar-me en Champion.

—Ah, moltes gràcies! —li vaig respondre jo de sobte.

—Ups! —En Champion va reconèixer el seu error i va intentar arreglar-lo immediatament.— Amb tu és diferent, Lolle. Ja saps el que sento per tu! —La veu li vibrava. Potser encara sentia alguna cosa per mi. Potser. Malauradament, però, no era tant fort per poder-se resistir al cul de la Susi.

—Lolle, què puc fer per arreglar-ho? —va preguntar compungit.

—Dues coses —vaig respondre.

—Què? —va voler saber ràpidament en Champion.

—Primer, un detall.

—Quin?

—BAIXA D'UNA PUNYETERA VEGADA DE LA SUSI QUAN PARLIS AMB MI!

—Hi estic d'acord —va trobar la Susi, que estava visiblement molesta pel fet que en Champion em dedicqués tanta atenció.

Tot seguit va baixar de sobre la Susi, que se'n va anar galopant i totalment ofesa al seu box.

—Fer-s’ho amb tu és tan divertit com un mal de rumen
—va cridar mentre se n’anava.

Ell la va mirar un moment, però no va semblar importar-li tant per respondre a aquella ofensa. En lloc d’això es va girar de nou cap a mi.

—Què és la segona cosa que puc fer? —em va preguntar.

—No tornar-te’m a apropar mai més!

Tota jo tremolava mentre pronunciava aquestes paraules odioses. Després em vaig girar i vaig sortir de l’estable, cap a la pluja que començava a caure. La resta de vaques del ramat se m’acostaven de cara, però jo no els vaig fer cas. El meu somni s’havia trencat. En Champion no era la meva efímera. Amb ell no gaudiria mai d’una vida feliç com la que havien tingut el Sol i la Solet.

Tan bon punt me’n vaig haver adonat, no em vaig poder aguantar més: vaig arrencar a plorar i vaig galopar tan de pressa com vaig poder cap al prat amb l’esperança que no em veuria ningú. Les llàgrimes es barrejaven amb la pluja sobre el meu morro, i ho sabia: si no trobava aviat un nou somni de felicitat el meu cor trencat es consumiria.

2

Nosaltres, les vaques, tenim uns llagrimalls increïblement grossos: no tenia la més petita idea de quanta estona feia que estava ajaguda sanglotant al costat del rierol que hi havia al final del prat. La broma gairebé havia desaparegut i només plovisquejava, però jo continuava plorant. Aleshores va aparèixer la Hilde, una de les meves dues millors amigues.